

De geboorte naar het Vlees van onze Heer en God en Verlosser Jezus Christus

“Heden neemt de eeuwigheid een begin in de tijd”

De zin van de wereld is te vinden in het deelnemen van elke entiteit aan de onsterfelijkheid (cf. Plato, Symposium). Met andere woorden, de betekenis van de wereld bestaat in het deelnemen van de levenden aan de eeuwige en onvergankelijke Logos of het Woord van God, Die ons de wijze van het bestaan openbaart, alsook deze om samen te leven.

De tussenkomst van God in de geschiedenis van de mensheid, door de menswording van Zijn Zoon, openbaart een nieuwe ervaring om te leren en een andere manier van zijn van de wereld en de geschiedenis, die geëvalueerd worden door een relationeel leven, dat het individualisme overstijgt alsook het opgeven van een eigen en possessieve interpretatie van mens en samenleving; het is tenslotte het verwezenlijken van het bestaan als liefdesgebeurtenis. Dit vormt een nieuwe vorm van samenleving, ondermeer de Kerk.

Om in God te geloven moeten we Hem kennen en op Hem vertrouwen, of op zijn minst vertrouwen op de ervaring van geloofwaardige mensen die Hem werkelijk en waarachtig kennen en dat zijn de Heiligen.

We leven in een wereld, die de zin van het leven heeft verloren, een wereld die het leven identificeert met overleven. Zulk een

overleven wordt lijden in het gevecht voor vooraf bepaalde consumptie, voor het angstig vergelijken van vormen van welvaart. Zelfs de liefde is verlaagd tot individuele bevrediging en welbevinden, zij is niet langer meer een passie voor het leven, een dorst en nostalgie naar onsterfelijkheid.

De zogenaamde welvaartmaatschappij triomfeert en bepaalt de dagelijkse realiteit van het menselijk leven op wereldschaal. Zij bepaalt zowel de zin en de prioriteiten van de menselijke noden. Zij verdringt onze beschaving: metafysica, kunst, liefde en moraal worden weggeduwd in de marge van het menselijk leven en dienen louter als aanvulling op 'entertainment' of psychologische voorkeuren; als een inactieve superstructuur op economische prioriteiten, die absoluut zijn geworden.

De boodschap van het christendom is een oecumenische boodschap, een uitnodiging tot waarachtig *leven* voor elke menselijk persoon, ongeacht de woonplaats, cultuur en herkomst. Het is de boodschap van de transfiguratie van het leven, dat opnieuw schittert wanneer het leven geloof, vertrouwen en liefde wordt.

De Kerk is zinvol en wekt interesse als zij levensnoodzakelijke realiteiten aanbiedt voor het leven, zoals ondermeer de diepste en onuitsprekelijk behoefte om de onsterfelijkheid te bereiken. De Kerk is de verkondiging van de Goede Boodschap – het Evangelie: dat de dood door dood overwonnen is. Het goede nieuws is dat het voor de dood zelf, onvermijdelijk voor onze menselijke natuur, mogelijk is om gevormd te worden tot een

gebeurtenis van communie tussen de mens als persoon en de persoon van God de Vader, in Jezus Christus, door de Heilige Geest.

De God van de Drie-Eenheid ontsluit de wijze van zijn van God, die liefde is. Hij bestaat omdat Hij liefheeft, omdat Hij “op een tijdloze en liefdevolle wijze” (H. Maximos) de Zoon verwekt en de Geest zendt. Op deze wijze geeft Hij zijn leven vrij voor de vervulling van een liefdevolle gemeenschap.

“Komt laat ons jubelen voor de Heer en het mysterie van deze
dag verhalen:
de scheidsmuur is omvergeworpen.”

(1ste stichiere uit de vespers van Kerstmis)

Bron: *“The meaning of reality”* C. Yannaras, Sebastian Press & Indiktos, Los Angeles 2011

V. Dominique – 25 dec ‘22